ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Στὸν πύργο τοῦ μαρκησίου Κάϋλους - Ταρρίντες φιλοξενεῖται ὁ Φίλιππος τῆς Μάντουας, πρίγκηψ τῆς Γκονζάγκας, τὸν ὁποῖον ὁ πυργοδεσπότης πρόκειται νὰ παντρέψῃ μὲ τὴν κόρη του Αὐγή. Μὰ ἡ Αὐγὴ ἔχει παντρευτῆ μυστικὰ πρὸ τετραετίας μὲ τὸν δοῦκα Φίλιππο τοῦ Νεβέρ, φίλο στενὸ τοῦ πρίγκηπος τῆς Γκονζάγκας, μὲ τὸν ὁποῖον ἔχει ἀποκτήσει καὶ παιδί. Ὁ πρίγκηψ τῆς Γκονζάγκας, ὁ ὁποῖος τὸ ξέρει αὐτό, ἔχει ἀναθέσει στὸν ἔμπιστό του Πεϋρὸλ νὰ συγκεντρώση τοὺς καλυτέρους σπαθιστὰς τῆς Γαλλίας γιὰ νὰ δολοφονήσουν τὸν Νεβέρ, γιατὶ ἔτσι, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, θὰ τὸν κληρονομήση, ἐπειδὴ εἶνε ξάδελφός του. Ὅλοι οἱ σπαθισταὶ βρίσκονται συγκεντρωμένοι σ' ἕνα πανδοχεῖο, κοντὰ στὸν πύργο, κι' ἐκεῖ συζητοῦν γιὰ τὸν θρυλικὸ ἱππότη Λαγκαρντέρ, ἕνας δὲ ἀπ' αὐτούς, ὁ Κοκαρντάς, τοὺς διηγεῖται τὴν ἱστορία τοῦ Λαγκαρντέρ. Σὲ λίγο φτάνει στὸ πανδοχεῖο κι' ἕνας ὅμιλος ἀπὸ ὀχτὼ ἐθελοντὲς τοῦ βασιλέως, τῶν ὁποίων ἀρχηγὸς εἶνε ὁ Λαγκαρντέρ. Γίνεται τότε μιὰ παρεξήγησις καὶ οἱ ἐθελονταὶ κι' οἱ σπαθισταὶ ἔρχονται στὰ χέρια, μὰ οἱ τελευταῖοι ὑποχωροῦν μόλις μαθαίνουν ὅτι οἱ ἀντίπαλοί τους εἶνε ἄνθρωποι τοῦ Λαγκαρντέρ κι' ἔτσι συμφιλιώνονται καὶ συνεχίζουν τὸ γλέντι τους μαζύ. Τέλος ἐμφανίζεται κι' ὁ Λαγκαρντὲρ ὁ ἴδιος, ὡραῖος, λεβέντης, ὀπέροχος. Μὰ μόλις μαθαίνει ὅτι οἱ σπαθισταὶ βρίσκονται ἐκεῖ γιὰ νὰ δολοφονήσουν τὸν Νεβέρ, τοὺς διώχνει κακὴν κακῶς καὶ φεύγοντας ἀπ' τὸ πανδοχεῖο πηγαίνει πρὸς τὸν πύργο. Ἐκεῖ βλέπει τὸν Πεϋρὸλ κι' ἕναν ἄλλο ἄντρα νὰ τὸν πλησιάζουν. Μέσ' στὸ σκοτάδι ὁ Πεϋρὸλ ξεγελιέται, ὑποθέτει πὼς ὁ Λαγκαρντὲρ εἶν' ἕνας ἀπ' τοὺς σπαθιστάς, ὁ Σαλντάνι, καὶ τὸν φωνάζει κοντά του. Τοῦ ἀναθέτει τότε νὰ παρουσιαστῆ μέσ' στὸ σκοτάδι ὡς Νεβὲρ στὴν Αὐγὴ καὶ νὰ πάρη τὸ παιδί της. Ὁ Λαγκαρντὲρ παίρνει πράγματι τὸ παιδί, μὰ γιὰ νὰ τὸ σώση. Σὲ λίγο φτάνει ἔξω ἀπ' τὸν πύργο κι' ὁ δοῦξ τοῦ Νεβέρ, ὁ ὁποῖος τὰ χάνει, βλέποντας τὴν κόρη του μέσα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Λαγκαρντέρ. Μὰ ὁ Λαγκαρντὲρ τοῦ ἐξηγεῖ τὰ πάντα κι' οἱ δυὸ ἄνδρες γίνονται φίλοι. Σὲ λίγο δὲ ἑνωμένοι ἀποκρούουν τὴν ἐπίθεσι τῶν σπαθιστῶν.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μὰ πρὶν ξαναγυρίση ὁ Λαγκαρντὲρ, κοντὰ στὸ δοῦκα, πρόφτασε καὶ κατάφερε μιὰ ἀστραπιαία σπαθιὰ στὸν Πέντο καὶ τοῦ ἔκοψε τὸ ἕνα αὐτί.

—Ζήτω ὁ Θεός! φώναξε ὁ Μικρὸς Παρισινός, γυρίζοντας κοντὰ στὸ δοῦκα.

Καὶ σκύβοντας πάνω ἀπ' τὴ θημωνιά, ὅπου ἀναπαυόταν ἡ μικρούλα, ἐπρόσθεσε :

— Σὲ εἶχα ξεχάσει, μικρὲ, ξανθέ μου ἄγγελε, ἀγαπούλα μου.

Καὶ τὴ φίλησε τρυφερὰ στὸ μέτωπο.

Ἐντωμεταξύ, ἡ ὕποπτες σκιές, βλέποντας πὼς τὶς εἶδαν, ἀποσύρθηκαν. Βαθειὰ σιωπὴ βασίλευε τώρα μέσα στὴν τάφρο. Εἶχε περάσει ἕνα τέταρτο ἀπὸ τὴν ἔναρξι τῆς συμπλοκῆς.

—Πάρτε γρήγορα τὴν ἀναπνοή σας, κύριε δοῦξ, εἶπε ὁ Λαγκαρντέρ, γιατὶ αὐτοὶ οἱ γελοῖοι δὲν θὰ μᾶς ἀφήσουν νὰ ξεκουραστοῦμε πολλὴν ὥρα. Μήπως εἶσθε πληγωμένος ;

— Ἔχω μιὰ γρατσουνιά, ἀπάντησε ὁ δοῦξ.

— Ποῦ ;

— Στὸ μέτωπο, ἀνάμεσα στὰ δυὸ μάτια.

Ὁ Λαγκαρντὲρ ἔσφιξε τὶς γροθιές του καὶ δὲν εἶπε τίποτα. Κατάλαβε πὼς οἱ σπαθισταί, στοὺς ὁποίους αὐτὸς εἶχε ἀποκαλύψει ποιὰ ἦταν ἡ μυστικὴ σπαθιὰ τοῦ Νεβέρ, εἶχαν ἐπωφεληθῆ τοῦ μαθήματός του γιὰ νὰ χτυπήσουν τὸν ἴδιον τὸν Νεβέρ.

Δυὸ-τρία λεπτὰ πέρασαν ἔτσι κι' ἔπειτα ἡ ἐπίθεσις τῶν μπράβων ξανάρχισε, ἀλλὰ μὲ τάξι καὶ μέθοδο αὐτὴν τὴ φορά. Οἱ δολοφόνοι ἔφτασαν χωρισμένοι σὲ δυὸ γραμμὲς καὶ φρόντιζαν τώρα νὰ παραμερίζουν ἀπὸ μπρός τους τὰ ἐμπόδια, πρὶν τὰ προσπεράσουν.

—Τώρα τὰ πράγματα εἶνε πιὸ σοβαρά, εἶπε ὁ Λαγκαρντὲρ μὲ σιγανὴ φωνή. Ἐσεῖς, Ὑψηλότατε, μὴ φροντίζετε παρὰ μόνον γιὰ τὸν ἑαυτό σας. Κι' ἔννοια σας, προστατεύω ἐγὼ τὸ παιδί σας!

Οἱ μπράβοι εἶχαν σχηματίσει γύρω τους ἕναν κύκλο σιωπηλὸ καὶ ὕπουλο, ὁ ὁποῖος στένευε ὁλοένα.

Κι' ἔξαφνα δεκαπέντε σπαθιὰ ἀπλώθηκαν ἐναντίον τῶν δυὸ ἡρώων μας.

—Εἶμ' ἐδῶ ! φώναξε ὁ Μικρὸς Παρισινός, ὁρμῶντας μιὰ φορὰ ἀκόμα μπροστά.

Ἀμέσως ὁ Ματοντὸρ ἔβγαλε μιὰ κραυγή, τρυπημένος πέρα γιὰ πέρα ἀπὸ τὸ σπαθί του κι' ἔπεσε ἀπάνω στὰ πτώματα τῶν δυὸ σκοτωμένων ληστῶν. Οἱ σπαθισταὶ τραβήχτηκαν πάσω μπρὸς στὴν ἀκάθεκτη ὁρμή του, μὰ μονάχα κατὰ μερικὰ βήματα. Οἱ τελευταῖοι ἀπ' αὐτούς, νοιώθοντας τὸν ἑαυτό τους ἀσφαλισμένο, ἐξακολουθοῦσαν νὰ φωνάζουν :

—Ἀπάνω στὸ Νεβέρ ! Ἀπάνω στὸ Νεβέρ !

Κι' ὁ Νεβὲρ τοὺς ἀπαντοῦσε, σκορπίζοντας τρομερὰ χτυπήματα δεξιὰ κι' ἀριστερά :

—Εἶμ' ἐδῶ, παλληκάρια μου !.. Νὰ με !.. Ἐλᾶτε !.. Ἐλᾶτε !

Καὶ, κάθε φορά, τὸ σπαθί του ἔβγαινε ἀπ' τὰ κορμιὰ τῶν ἀντιπάλων του ὑγρὸ καὶ κατακόκκινο...

Ἄ ! Ἦταν δυὸ ἀσύγκριτοι μονομάχοι ὁ Λαγκαρντὲρ κι' ὁ Νεβέρ !

—Αὐτὴ εἶνε δική σου, μάστρο Σαλντάνι ! φώναζε ὁ Μικρὸς Παρισινός. Κι' αὐτὴ δική σου, μάστρο Φαέντζα !.. Μὰ πλησιάστε λοιπόν !.. Γιὰ νὰ σᾶς φτάσω, θὰ χρειαζόμουν τὸ κοντάρι τοῦ δὸν Κιχώτη !..

Καὶ χτυπεῖτε !.. Καὶ θέριζε !.. Καὶ σκότωνε !.. Καὶ πλήγωνε !..

Κανένας πειὰ δὲν τολμοῦσε νὰ πλησιάση τοὺς δυὸ ἥρωας. Ὅλοι οἱ δολοφόνοι στεκόντουσαν τώρα σὲ ἀπόστασι...

Ἔξαφνα τὸ χαμηλὸ παράθυρο τοῦ πύργου ἄνοιξε, μὰ δὲν παρουσιάστηκε σ' αὐτό, ὅπως προηγουμένως, ἡ Αὐγὴ ντὲ Κάϋλους...

Ἦσαν δυὸ ἄντρες ποὺ παρακολουθοῦσαν τὴν συμπλοκή, νοιώθοντας ἀνατριχίλες στὴ ράχη τους καὶ τὸν ἱδρῶτα τους νὰ παγώνη στὰ μέτωπά τους. Ἦσαν ὁ κύριος ντὲ Πεϋρόλ, κι' ὁ ἀφέντης του ὁ πρίγκηψ Φίλιππος τῆς Γκονζάγκας καὶ τῆς Μάντουας, οἱ δυὸ ἀρχιδολοφόνοι !..

— Οἱ ἄθλιοι ! φώναξε ὁ πρίγκηψ τῆς Γκονζάγκας. Εἶνε εἴκοσι κὶ δὲν μποροῦν νὰ κάνουν καλὰ δυὸ ἀνθρώπους !. Πρέπει τάχα ν' ἀνακατευτῶ κι' ἐγώ ;

— Προσέχετε, ὑψηλότατε !.. τοῦ ἀπάντησε ὁ Πεϋρόλ.

— Δὲν πρέπει νὰ μείνη κανεὶς ἀπ' τοὺς δυὸ ζωντανούς !.. ξαναεῖπε ὁ πρίγκηψ.

Ἐντωμεταξύ, ὁ Λαγκαρντὲρ κι' ὁ Νεβὲρ ἐξακολουθοῦσαν νὰ κάνουν θαύματα... Ὁ κύκλος τῶν δολοφόνων ἄνοιγε ὁλοένα καὶ ὅλοι τους ὑποχωροῦσαν διαρκῶς... Λίγα λεπτὰ ἀκόμα κ' ἡ βοήθεια ποὺ περίμενε ὁ Λαγκαρντὲρ ἀπὸ τὸν Καρρλγκ καὶ τοὺς ἄνδρες του θὰ ἔφτανε...

Ὁ Λαγκαρντὲρ δὲν εἶχε οὔτε μιὰ γρατζουνιά... Τὸ ἴδιο κι' ὁ Νεβέρ, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἐλαφρὸ τραῦ-

Τοῦ ἔγωσε, προδοτικὰ καὶ ὕπουλα, ὁλόκληρο τὸ σπαθί του στὴ ράχη....

μα τοῦ μετώπου του.

Κ' οἱ δυὸ εἶχαν τόσες δυνάμεις, ὥστε θὰ μποροῦσαν ὧρες ὁλόκληρες ἀκόμα νὰ χτυπᾶνε μὲ τὴν ἴδια ὁρμή...

Ὁ πυρετὸς τοῦ θριάμβου εἶχε ἀρχίσει νὰ τοὺς μεθᾷ καὶ τοὺς διό. Χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνουν, ἀπομακρυνόντουσαν κάθε τόσο ἀπὸ τὸ ὁρμητήριό τους γιὰ νὰ χτυπήσουν κατὰ μέτωπον τοὺς σπαθιστάς. Ὁ κύκλος τῶν πτωμάτων καὶ τῶν πληγωμένων ποὺ σχηματιζόταν γύρω τους, τοὺς ἐρέθιζε καὶ τοὺς ἔκανε νὰ χάνοιν κάθε φρόνησι... Μὰ σ' αὐτὸ ἀκριβῶς βρισκόταν ὁ μεγαλείτερος κίνδυνος γι' αὐτούς... Δὲν ἔβλεπαν ὅτι οἱ σκοτωμένοι κ' οἱ πληγωμένοι ἦσαν λησταὶ καὶ λαθρέμποροι, τοὺς ὁποίους οἱ σπαθισταὶ εἶχαν βάλει μπροστὰ μὲ τὸ σκοπὸ νὰ τοὺς κουράσουν πρῶτα ἐκεῖνοι κ' ἔπειτα νὰ ἐπιτεθοῦν κ' οἱ ἴδιοι... Καὶ πράγματι οἱ σπαθισταὶ ἔμεναν ὅλοι ὄρθιοι σὲ ἀπόστασι, ἐκτὸς ἀπ' τὸ Στάσιμιτζ ποὺ ἦταν πληγωμένος, καὶ περίμεναν νὰρθῇ ἡ δική τους σειρά : «Ἂς περιμένουμε—εἴχανε πῆ—κι' ἂν εἶνε πραγματικὰ ἄνθρωποι μὲ σάρκες καὶ μὲ κόκκαλα, θὰ τοὺς σκοτώσουμε !..»

Ὅλη τους ἡ προσπάθεια ἐδῶ καὶ μερικὲς στιγμὲς ἦταν νὰ τραβήξουν μπροστὰ τὸν ἕνα ἀπ' τοὺς δυὸ ἀντιπάλους τους, ἐνῶ συγχρόνως θὰ κρατοῦσαν τὸν ἄλλο συμμαζεμένο στὸ τεῖχος τοῦ πύργου...

Μὲ τὸ σκοπὸ αὐτό, ὁ Τζόελ ντὲ Ζούγκαν, ποὺ ἦταν πληγωμένος δυὸ φορές, ὁ Φαέντζα, ὁ Κοκαροντὰς κι' ὁ Πασποὺαλ ἐπετέθησαν κατὰ τοῦ Λαγκαρντέρ, ἐνῶ οἱ τρεῖς Ἱσπανοί, δηλαδὴ ὁ Σαλντάνι, ὁ Πίντο κι' ὁ Πέπε, διευθύνθηκαν κατὰ τοῦ Νεβέρ...

Οἱ πρῶτοι, σὲ μιὰ ὁρισμένη στιγμή, θὰ ὑποχωροῦσαν, ἐνῶ ἀπεναντίας οἱ δεύτεροι θὰ ἔκαναν ὅ,τι μποροῦσαν γιὰ νὰ μὴν ὑποχωρήσοιν καὶ νὰ κρατηθοῦν στὴ θέσι τους...

Πράγματι, μὲ τὶς πρῶτες σπαθιὲς τοῦ Λαγκαρντέρ, ὁ Κοκαροντὰς κι' ὁ Πασποὺαλ ὑποχώρησαν, ἐνῶ ὁ Τζόελ κι' ὁ Φαέντζα τραυματιζόντουσιν ἐλαφρά. Συγχρόνως ὁ Λαγκαρντέρ, γυρίζοντας πίσω, σημάδεψε μὲ μιὰ ἄλλη σπαθιὰ τὸ πρόσωπο τοῦ Πέπε, ὁ ὁποῖος στενοχωροῦσε ἀπὸ πολὺ κοντὰ τὸ Νεβέρ...

— Ἐμπρός ! φώναξε ὁ Μικρὸς Παρισινός, ἀφρίζοντας.

— Ἐμπρός ! ἐπανέλαβε κι' ὁ δοὺξ.

Κ' οἱ δυὸ μαζὶ ὥρμησαν μπροστά...

Ὅλοι λυγίσαν, ὅλοι ὑποχώρησαν μπροστὰ στὸ Λαγκαρντέρ, ὁ ὁποῖος, πηδῶντας σὰν λιοντάρι, βρέθηκε σὲ μιὰ στιγμή, στὴν ἄκρη τῆς τάφρου...

Μὰ ὁ δοὺξ συνάντησε μπροστά του ἕνα οἰδερένιο τεῖχος ποὺ τὸ ἀποτελοῦσαν τὰ σπαθιὰ τῶν ἀντιπάλων του. Ὡστόσο κατώρθωσε νὰ προχωρήσῃ κι' αὐτὸς μερικὰ βήματα...

Δὲν σκέφτηκε οὔτε μιὰ στιγμὴ νὰ ζητήσῃ βοήθεια ἀπ' τὸ Λαγκαρντέρ... Βαστιόταν ἄλλωστε πολὺ καλὰ καὶ οἱ τρεῖς Ἱσπανοὶ εἶχαν βρῆ σ' αὐτὸν τὸ δάσκαλό τους... Ὁ Πίντο κι' ὁ Σαλντάνι μάλιστα εἶχαν τραυματιστῆ κιόλας ἀπὸ τὸ σπαθί του.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ὁ πρίγκηψ τῆς Γκονζάγκας κι' ὁ Πεϋρόλ, οἱ ὁποῖοι βρισκόντουσαν στὸ χαμηλὸ παράθυρο, πήδηξαν ἔξω... Ὁ Νεβὲρ ἦταν σὲ τριῶν βημάτων ἀπόστασι ἀπ' τὸ παράθυρο αὐτο, μὰ ὁ θόρυβος τῆς συμπλοκῆς τὸν ἔκανε νὰ μὴν ἀντιληφθῇ τοὺς δυὸ αὐτοὺς ἄνδρες ποὺ προχωροῦσαν πρὸς αὐτὸν ἀπὸ πίσω, κρατῶντας τὰ γυμνὰ σπαθιά τους στὸ χέρι. Ὁ πρίγκηψ τῆς Γκονζάγκας φοροῦσε μάσκα.

—Νίκη ! φώναξε τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁ Μικρὸς Παρισινός, βλέποντας τὸ ἔδαφος νὰ καθαρίζῃ γύρω του...

Ἀλλοίμονο ὅμως... Ὁ δοὺξ τοῦ Νεβὲρ τοῦ ἀπάντησε μὲ μιὰ κραυγὴ ἀγωνίας...

Ὁ πρίγκηψ τῆς Γκονζάγκας προδοτικά, ὕπουλα, τοῦ εἶχε χώσει ὅλο του τὸ σπαθὶ μέσα στὴ ράχη !.. Τοῦ εἶχε καταφέρει τὸ χτύπημα αὐτὸ μεθοδικὰ καὶ προσεχτικά, οὕτως ὥστε νὰ τὸν πετύχῃ στὴν καρδιά...

Ὁ Νεβὲρ σωριάστηκε κάτω ἐτοιμοθάνατος καὶ τότε τὰ μάτια του ποὺ θὰ ἔκλειναν σὲ λίγο γιὰ πάντα καρφώθηκαν σ' αὐτὸν ποὺ τὸν εἶχε χτυπήσει... Μιὰ ἔκφρασις ἀπέραντης ὀδύνης ζωγραφίστηκε τότε στὰ χαρακτηριστικά του... Εἶχε ἀναγνωρίσει στὸ φῶς τῆς σελήνης ποὺ ἀνέτελλε ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὸ δολοφόνο του.

—Ἐσύ ! Ἐσύ ! ψιθύρισε ὁ Νεβὲρ ξεψυχῶντας. Ἐσύ, Γκονζάγκα ! Μὲ σκότωσες ἐσύ, ὁ φίλος μου, ὁ ἀδελφός, γιὰ τὸν ὁποῖο θὰ ἔδινα ἑκατὸ φορὲς τὴ ζωή μου...

—Κ' ἐγὼ σοῦ τὴν παίρνω μιὰ φορὰ μόνο ! ἀπάντησε ψυχρὰ ὁ δολοφόνος πρίγκηψ.

Τὴν ἴδια στιγμὴ τὸ κεφάλι τοῦ νεαροῦ δουκὸς ἔγειρε πίσω ἀκίνητο...

—Πέθανε, εἶπε ὁ Γκονζάγκας. Στὸν ἄλλον τώρα !..

Μὰ δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ πᾶνε πρὸς τὸν ἄλλο, γιατὶ ὁ ἄλλος ἐρχόταν κιόλας πρὸς αὐτούς... Ὅταν ὁ Λαγκαρντὲρ ἄκουσε τὸ ρόγχο τοῦ νεαροῦ δουκός, ἔν' ἀπέραντο μουγκρισμα βγῆκε ἀπ' τὸ στῆθος του. Ὥρμησε ἀμέσως μπροστὰ ἀκάθεκτος, ἀσυγκράτητος !.. Ποιὸς θὰ τολμοῦσε νὰ σταματήσῃ ἕνα λιοντάρι ποὺ ὁρμᾶει ;.. Οἱ σπαθισταὶ ποὺ θέλησαν νὰ τὸν ἐμποδίσοιν ὀπισθοχώρησαν περίτρομοι... Δυὸ ἀπ' αὐτοὺς σωριάστηκαν κάτω χτυπημένοι ἀπ' τὸ σπαθί του ποὺ εἶχε μεταβληθῆ σὲ πύρινη ρομφαία !..

Κι' ὁ Λαγκαρντὲρ πέρασε...

Ὅταν ἔφτασε κοντὰ στὸ Νεβέρ, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε πεθάνει ἀκόμα, ἐκεῖνος ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ σβυσμένη :

—Ἀδελφέ, θυμήσου !.. Κι' ἐκδικήσου με !..

—Σοῦ τ' ὁρκίζομα στὸ Θεό ! ἀπάντησε ὁ Μικρὸς Παρισινός. Ὅλοι ὅσοι βρίσκονται ἐδῶ, ὅλοι οἱ δολοφόνοι σου, θὰ πεθάνοιν ἀπ' τὸ χέρι μου.

Κ' ἐνῶ ὁ Λαγκαρντὲρ ἔσκυψε ἀπὸ πάνω του καὶ τὸν φίλησε στὸ μέτωπο, ὁ Νεβὲρ ψιθύρισε :

—Σ' εὐχαριστῶ, ἀδελφέ μου.. Χαῖρε !..

Καὶ ξεψύχησε...

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἡ μικρούλα κόρη τοῦ δουκός, ποὺ βρισκόταν κάτω ἀπ' τὴ γέφυρα ἀπάνω σὲ μιὰ θημωνιά, ἀναστέναξε σὰν νὰ τὴν εἶχε ξυπνήσει ὁ τελευταῖος ρόγχος τοῦ πατέρα της. Αὐτὸς ὁ ἐλαφρὸς ἦχος πέρασε ἀπαρατήρητος ἀπ' ὅλους.

— Ἀπάνω του ! Ἀπάνω του ! φώναξε ὁ πρίγκηψ τῆς Γκονζάγκας, δείχνοντας στοὺς δολοφόνους τὸ Λαγκαρντέρ.

Τότε ὁ Μικρὸς Παρισινός, ὁ ὁποῖος τὸν ἄκουσε, στυλώθηκε σὲ ὅλο του τὸ ὕψος καὶ τοῦ ἀπάντησε :

—Μονάχα ἐσένα δὲν ξέρω ἀπ' ὅλους τοὺς δολοφόνους ἐδῶ πέρα !.. Ἔκανα ὅμως ὅρκο νὰ ἐκδικηθῶ... Πρέπει λοιπὸν νὰ μπορέσω νὰ σὲ ξαναβρῶ, ὅταν θαρθῆ ἡ ὥρα σου !..

Τώρα, ἀνάμεσα ἀπ' τὸν πρίγκηπα τῆς Γκονζάγκας καὶ τὸν Λαγκαρντέρ, στεκόντουσαν οἱ πέντε σπαθισταὶ ποὺ ἦσαν ἀκόμα γεροί, κι' ὁ κ. ντὲ Πεϋρόλ. Μὰ κανεὶς τοὺς δὲν τολμοῦσε νὰ ἐπιτεθῆ... Ὁ Μικρὸς Παρισινὸς ὥρμησε, τοὺς διέσχισε σὰν κεραυνὸς κ' ἔφτασε σὲ πέντε βημάτων ἀπόστασι ἀπὸ τὸν πρίγκηπα τῆς Γκονζάγκας, γιατὶ ὅλοι οἱ μπράβοι εἶχαν ἀποτραβηχτῆ τρομαγμένοι...

Ὁ πρίγκηψ σήκωσε τὸ σπαθί του γιὰ ν' ἀμυνθῆ... Μὰ ὁ Λαγκαρντὲρ τὴν ἴδια στιγμὴ κατέβασε τὸ δικό του σπαθὶ καὶ χτυπῶντας τον στὸ χέρι τοῦ τὸ ἔσχισε ἀπὸ πάνω ὡς κάτω...

—Σὲ σημάδεψα ! τοῦ φώναξε. Ἔτσι θὰ σὲ ξαναβρῶ !...

Καὶ ὑποχώρησε, γιατὶ εἶχε ἀκούσει τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἕνα νέο ἀναστεναγμὸ τῆς μικρούλας.

Μὲ τρία πηδήματα βρέθηκε κάτω ἀπ' τὴ γέφυρα. Καθὼς τὸν φώτιζε τὸ φεγγάρι, ὅλοι τὸν εἶδαν νὰ σηκώνῃ ἀπὸ κάτω τὸ βρέφος.

—Ἀπάνω του ! Ἀπάνω του ! οὐρλιαξε ὁ πρίγκηψ τῆς Γκονζάγκας, πνιγμένος ἀπ' τὴ λύσσα του. Εἶνε ἡ κόρη τοῦ Νεβὲρ ! Θέλω τὴν κόρη τοῦ Νεβὲρ μὲ κάθε θυσία !..

Μὰ οἱ μπράβοι ἔμοιαζαν τώρα μὲ δαρμένους σκύλους καὶ προχωροῦσεν σχεδὸν μὲ τὸ στανιό. Ὁ Κοκαροντὰς κι' ὁ Πασποὺαλ μεγάλωναν σκωπτικὰ τὴν ἀποθάρρυνσί τους, μουρμουρίζοντας :

—Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος θὰ μᾶς ξεκάνῃ ὅλους !..

Γιὰ νὰ φτάσῃ ὡς τὴ μικρὴ σκάλα τῆς τάφρου, ὁ Λαγκαρντὲρ δὲν χρειάστηκε νὰ κάνῃ τίποτε ἄλλο παρὰ ν' ἀπλώσῃ τὸ σπαθί του ποὺ ἔλαμπε τώρα κάτω ἀπ' τὶς ἀχτίνες τοῦ φεγγαριοῦ καὶ νὰ φωνάξῃ :

—Πίσω, γελοῖοι μου !..

—Πίσω, γελοῖοι μου ! φώναξε ὁ Λαγκαρντέρ, ἀπλώνοντας τὸ σπαθί του, ποδλαμπε στὶς ἀχτίνες τοῦ φεγγαριοῦ...

(Ἀκολουθεῖ)